

Arrest

nr. 262 737 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 24 juni 2021 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.2. Eveneens op 24 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die de bestreden beslissing vormt, luidt als volgt:

“[...]”

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 24.06.2021 gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.04.2021 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene samen met zijn kompanen werd aangetroffen in een pand waar een professionele cann[a]bisplantage met meer dan duizend planten werd ondergebracht. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Door zijn handelwijze draagt betrokkene er schijnbaar toe bij dat drugs blijvend aangeboden en verkocht worden, hetgeen de drugproblematiek verder in stand houdt en verder aanwakkert. Door de teelt/verkoop komen drugs immers in grote hoeveelheden op de markt, dit ten koste van de gezondheid van de gebruikers. Zij veroorzaken ernstige maatschappelijke last. De drugverslaafden dienen te worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Het is een feit dat heel wat drugverslaafden hun werk verliezen, onder andere wegens hun fysische en psychische aftakeling ten gevolge van hun drugverslaving en daardoor in financiële moeilijkheden komen. Die gebruikers mogelijks tot criminaliteit verleiden. Het gedrag van inverdenkinggestelde maakt dan ook dat hij een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Hoewel de administratie via de griffie van de gevangenis een formulier hoorrecht aan betrokkene liet bezorgen, werd het ingevulde formulier niet terugbezorgd. Daar betrokkene verzuimd heeft de nodige informatie te verschaffen, dient uitgegaan te worden van de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevinden. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/14, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemde-

lingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het vermoeden van onschuld.

Na een theoretische uiteenzetting, verschaft hij volgende concrete toelichting bij zijn middel:

“[...]”

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. f- § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1 ° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2,4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4,5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker in een professionele cannabisplantage werd aangetroffen met meer dan 1000 planten.

Verzoeker blijft er bij dat hij onschuldig is en bijgevolg onterecht onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

Het verder onderzoek zal ook aantonen dat verzoeker geen enkel aandeel had in het misdrijf.

Hij is zelfs nog niet doorverwezen naar de Correctionele Rechtbank.

De Raadkamer te Dendermonde zal eerst moeten oordelen of verzoeker al dan niet zal worden doorverwezen.

Verwerende partij haalt geen enkel argument waaruit blijkt dat verzoeker een gevaar is voor de openbare veiligheid.

Zelfs in de bestreden maakt zijn melding dat verzoeker mogelijks later zal worden veroordeeld. Deze stelling is niet voldoende om te oordelen dat verzoeker een gevaar is voor openbare veiligheid.

Nogmaals, verzoeker dient te verduidelijken wat de rol is/was van verzoeker in het strafdossier.

Uit welke gedraging kan verzoeker de openbare orde schaden? Werd hij eerder veroordeeld door het gerecht? Is hij eerder in het vizier geweest van de politiediensten?

Verwerende partij dient het gevaar dat verzoeker zou kunnen betekenen te specificeren.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd te worden, wat in casu niet het geval is.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er hem een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare veiligheid'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Dit allesbehalve voldoende duidelijk voor verzoeker om het motief van de duur van 3 jaar te begrijpen.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Hij verwijst eveneens naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Verweerster meldt dat er geen specifieke omstandigheden zijn die het inreisverbod van 3 jaar kunnen doen verminderen. Verwerende partij draait hier de bewijslast om. Zij dient met de stukken en de informatie die zij in haar bezit heeft aan te tonen dat het maximum inreisverbod gerechtvaardigd is.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximale termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.

SCHENDING VAN HET VERMOEDEN VAN ONSCHULD

De bestreden beslissing geeft als motief voor het inreisverbod dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en verwijst hiervoor naar het feit dat verzoeker op 28.04.2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugwetgeving, 'feiten waarvoor hij mogelijks kan veroordeeld worden'.

De beslissing schendt het vermoeden van onschuld.

Verzoeker is niet veroordeeld.

Het vermoeden van onschuld dient dan ook gerespecteerd te worden. Het is niet omdat iemand onder een mandaat is geplaatst dat er kan gesteld worden dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Later in de strafprocedure kan blijken dat iemand ten onrechte onder mandaat werd geplaatst.

Het vermoeden van onschuld is één van de basisprincipes van ons rechtsbestel. Het dient gerespecteerd te worden ook door verwerende partij.

Ondergeschikt wordt hierbij opgemerkt dat het op zich niet volstaat louter naar een aanhoudingsmandaat te verwijzen.

Minstens dient in dat kader ook een minimale overweging te geschieden van de inhoud van het mandaat en in casu van de beschikbare gegevens. Dit is niet gebeurd.

Een minimale beoordeling van de beschikbare gegevens van het strafdossier had duidelijk gemaakt dat de rol van verzoeker bij de feiten zeer betwistbaar is.

De bestreden beslissing houdt hiermee geen rekening. Zij hanteert het automatisme van een aanhoudingsmandaat als motief voor het geven van een inreisverbod.

Minstens diende dus het vermoeden van onschuld getoetst te worden aan de concrete gegevens van de zaak.

SCHENDING VAN HET HOORRECHT

Verzoeker is het voorwerp van een inreisverbod. Het hoorrecht is van toepassing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden.

Verzoeker verwijst verder naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013, naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

In de beslissing wordt gesteld dat de administratie van de Griffie van de gevangenis een formulier hoorrecht aan betrokkene liet bezorgen en dat deze niet werd terugbezorgd.

Verzoeker is de taal niet machtig. Hij heeft geen weet van een formulier dat hem zou zijn overhandigd. Verwerende partij dient te verduidelijken wanneer dit formulier aan verzoeker werd overhandigd en of dit al dan niet in aanwezigheid is geweest van een tolk.

Want het is van groot belang dat verzoeker wordt ingelicht dat hij het recht heeft om gehoord te worden over zijn situatie. Het hoorrecht kan een groot impact hebben op zijn toekomstige verblijfssituatie.

Verzoeker wenst u Raad mede te delen dat indien hij zou zijn gehoord dat hij aan verwerende partij had medegedeeld dat hij momenteel een relatie heeft met mevrouw [J.Z.], geboren op [...] te Casablanca, R.R. [...].

Overigens had verzoeker, indien hij afdoende en correct zou verhoord geweest zijn, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben en die tot een andere beslissing hadden aanleiding gegeven. -Verzoeker had er op gewezen dat hij aldus met mevrouw [J.] samenleeft en een relatie heeft.

Zo verzoeker zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een inreisverbod.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen gevisieerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

2.2. Voor wat betreft het geschonden geachte rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele manier concreet uiteenzet hoe deze beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing. Een theoretische toelichting over de draagwijdte van deze beginselen volstaat niet. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten wat niet de bestreden beslissing is.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De Raad ziet niet in waarom verweerder zich, voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, niet kon beperken tot het hierboven weergegeven motief. Indien verweerder vaststelt dat verzoeker ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dus geen termijn krijgt om vrijwillig te vertrekken – wat reeds werd vastgesteld in het in punt 1.1. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten – rust er immers de verplichting op hem om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verder bevat de bestreden beslissing duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod. Er wordt in dit verband duidelijk niet alleen gesteld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, hoewel hij het zelf anders ziet. De formele motiveringsplicht gaat ook niet zo ver als zou verweerder moeten motiveren waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd in plaats van bijvoorbeeld een termijn van twee jaar en elf maanden. Het volstaat dat de motivering getuigt van een beoordeling van de relevante elementen van de zaak, quod in casu. Hiermee voldoet verweerder aan de formele motiveringsplicht. Minstens toont verzoeker niet aan over welk element ten onrechte niet werd gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet kan verdedigen op de betrokken motieven, wat het hoofddoel is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit – en die erop wijzen dat hij deze motieven begrijpt en zich erop verdedigt – wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Waar verzoeker zich vooreerst richt tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wijst de Raad er nog eens op dat deze beslissing is gestoeld op de beslissing van 24 juni 2021 om hem, bij het bevel om het grondgebied te verlaten, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Het thans bestreden inreisverbod doet niet meer dan dit te herhalen. Verzoeker kan zich, in het kader van huidig verzoekschrift, dan ook niet meer tegen deze vaststelling verzetten. Het stond verzoeker vrij een beroep in te stellen tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juni 2021. De Raad kan alleen vaststellen dat verzoeker hiertoe in gebreke is gebleven. Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat op verweerder de verplichting rust om een inreisverbod op te leggen wanneer hij vaststelt dat de verzoekende partij zich in de hierin weergegeven situatie bevindt. Verweerder diende dan ook niet verder te motiveren waarom hij een inreisverbod oplegt.

2.6. Waar verzoeker zich richt tegen de beslissing om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, leest de Raad in deze beslissing dat verweerder volgende concrete elementen heeft weergehouden:

- Verzoeker werd op 28 april 2021 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat verzoeker samen met kompanen werd aangetroffen in een pand waar een professionele cannabisplantage met meer dan duizend planten werd ondergebracht. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke geestes-

gesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Door zijn handelwijze draagt betrokkene er schijnbaar toe bij dat drugs blijvend aangeboden en worden verkocht, hetgeen de drugproblematiek verder in stand houdt en verder aanwakkert. Door de teelt/verkoop komen drugs immers in grote hoeveelheden op de markt, dit ten koste van de gezondheid van de gebruikers. Zij veroorzaken ernstige maatschappelijke last. De drugverslaafden dienen te worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Het is een feit dat heel wat drugverslaafden hun werk verliezen, onder andere wegens hun fysische en psychische aftakeling ten gevolge van hun drugverslaving en daardoor in financiële moeilijkheden komen, die gebruikers mogelijk tot criminaliteit verleiden. Het gedrag van verzoeker als in verdenking gestelde maakt dan ook dat hij een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoeker een familie- en of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

- Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat verzoeker persoonlijk een reëel risico zou lopen te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn herkomstland.

Verweerder concludeert: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, is de motivering voor de duurtijd van het inreisverbod dus niet louter beperkt tot een verwijzing naar het niet naleven van de terugkeerverplichting. Evenmin geeft de betrokken motivering er blijk van dat verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximumduur van drie jaar. Het gaat erom dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval en waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Hij toont ook niet aan dat verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn relatie met mevrouw J.Z., met wie hij beweert samen te leven, kan de Raad enkel vaststellen dat hij geen enkel begin van bewijs van deze relatie voorlegt. Verzoeker verwijst in de inventaris van zijn stukken weliswaar naar een *“verklaring van mevrouw J.”* en *“identiteitskaart mevrouw J.”*, doch deze stukken werden niet bij het verzoekschrift gevoegd. Ter terechtzitting beaamt de raadsman van verzoeker dit, gezien hij ze niet heeft ontvangen van verzoeker. Aangezien geen enkel begin van bewijs van deze relatie voorligt, kan verzoeker met deze blote bewering ook geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen stukken voorliggen die erop wijzen dat hij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft.

2.8. Verzoeker gaat voorts in op het motief dat hij op 28 april 2021 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering. De Raad wijst er vooreerst op dat het inreisverbod niet is gestoeld op artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet – dat handelt over gevallen van *“ernstige bedreigingen van de openbare orde”* – doch wel op artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet. Het aanhoudingsmandaat wordt aldus niet gebruikt *“als motief voor het geven van een inreisverbod”*. Wel werd het aanhoudingsmandaat en meer bepaald de inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering waarvan verzoeker wordt verdacht, betrokken bij de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod. Waar verzoeker stelt dat verweerder het *“vermoeden van onschuld”* schendt, door rekening te houden met feiten waarvoor hij nog niet is veroordeeld, wijst de Raad erop dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is. Dit beginsel heeft meer bepaald betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgung. De bestreden beslissing is evenwel geen maatregel van strafrechtelijke aard, doch wel een administratieve rechtshandeling. Het *“vermoeden van onschuld”* kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk *“vermoeden van onschuld”* belet niet dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De bestreden beslissing stelt trouwens uitdrukkelijk dat hij *“mogelijks veroordeeld kan worden”*. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat verweerder op grond van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat hem toelaat een inreisverbod voor maximum drie jaar op te leggen wanneer wordt vastgesteld dat er geen enkele termijn werd verleend voor de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, in casu een duurtijd van drie jaar voorziet voor het inreisverbod als hij onder meer vaststelt dat verzoeker

onder een aanhoudingsmandaat werd gesteld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering *“waarvoor hij later mogelijks veroordeeld wordt”*. Het volstaat niet dat verzoeker poneert dat hij onschuldig is, ten onrechte onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en nog niet werd doorverwezen naar de correctionele rechtbank. In tegenstelling tot wat verzoeker voorts voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing niet louter verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 28 april 2021, maar wordt ook nader uiteengezet waarop dit betrekking heeft. Zo wordt aangegeven dat dit werd uitgevaardigd wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering. Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat verzoeker samen met kompanen werd aangetroffen in een pand waar een professionele cannabisplantage met meer dan duizend planten werd ondergebracht.”* Verweerder gaat vervolgens uitgebreid in op de maatschappelijke impact van de drugsproblematiek. Waar verzoeker aangeeft dat zijn rol zeer betwistbaar is, is dit niet meer dan zijn eigen visie op zijn zaak. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat er op 24 juni 2021 – mogelijk net na het treffen van de bestreden beslissing, maar alleszins vormt dit niet het voorwerp van de thans voorliggende betwisting – een beschikking werd uitgevaardigd door een onderzoeksrechter tot opheffing onder voorwaarden van het bevel tot aanhouding van verzoeker, maar dit maakt niet dat verzoeker is vrijgepleit van het plegen van enig misdrijf. In deze beschikking wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 28 april 2021, wordt herinnerd aan de misdrijven waarvoor verzoeker in verdenking werd gesteld en kan worden gelezen: *“Er bestaan enerzijds zowel ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van inverdenkinggestelde, als een volstreekte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid, zodat die bestond op het moment van de aanhouding van de inverdenkinggestelde [...]”*. Uit een administratief verslag opgesteld door de Federale Politie op 28 april 2021 – dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt – blijkt overigens dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij een drugsplantage. Het aanhoudingsmandaat werd zoals gezegd opgeheven, dit omdat de onderzoeksrechter van oordeel was dat verzoeker zich bewust is van de ernst van de feiten, aannam dat verzoeker niet zou recidiveren en van oordeel was dat er geen collusiegevaar is. Verzoeker werd hierbij niet zonder meer in vrijheid gesteld maar is onderhevig aan voorwaarden die in de beschikking nader worden uiteengezet. Het weze benadrukt dat verzoeker dus niet werd vrijgepleit van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering waarvoor hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, dat de *“ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van inverdenkinggestelde”* overeind blijven evenals het gegeven dat verzoeker hiervoor *“later mogelijks veroordeeld wordt”*.

2.9. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanhaalt, herhaalt de Raad het gestelde in punt 2.7. Verzoeker beweert weliswaar samen te wonen met zijn partner, doch legt hiervan geen enkel begin van bewijs voor. Hij toont dan ook niet het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven aan, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

2.10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht vormen. Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing een inreisverbod is, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Daargelaten aldus de vraag in welke mate verweerder middels het *“formulier hoorrecht”* is tegemoet gekomen aan de verplichtingen in het kader van het hoorrecht,

wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonst dat hij bij zijn gehoor door de verwerende partij informatie zou hebben verstrekt, die verweerder tot een andersluidende besluitvorming had kunnen aanzetten. Verzoeker verwijst immers naar zijn relatie met mevrouw J.Z., doch zoals reeds genoegzaam gesteld, wordt hiervan geen enkel begin van bewijs geleverd. De louter ongestaafde bewering alhier een relatie te onderhouden, volstaat niet om een schending van het hoorrecht te weerhouden.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA